

DE OPPOSITIE

'ALLEEN GAYS MOGEN GAYS SPELEN'

Marketingmanager en columnist Pim Nugteren (30) kan het niet langer aanzien: is er eens een gay personage in een film, wordt die gespeeld door een hetero acteur. "Brokeback Mountain is tenenkrommend."

TEKST PIM NUGTEREN

HET IS zaterdagavond en ik lig uitgereld op de bank. Netflix had zojuist al mijn verveling gestild met een spannende actiefilm. In de hoofdrol Halle Berry. Niet alleen

had ze de hoofdrol in een actiefilm, die normaliter voor een mannelijke acteur weggelegd zou zijn, ook viel het me op dat ze in de film werd omschreven als Afro-Amerikaanse vrouw. Zo donker is ze toch helemaal niet? was de gedachte waar ik mezelf op betrapte. Een snelle zoektocht op Google leerde mij dat de befaamde actrice wel degelijk half Afro-Amerikaans is. Ik bleek niet de enige. Doelide vraag ontstond in de media al eerder als gevolg van Halle Berry's speech toen zij in 2002 als 'eerste donkere vrouw' de Oscar voor Best Actress in de wacht sleepte. Een zaal vol blanke Hollywoodsterren kreeg ze in tranen, maar vanuit de Afro-Amerikaanse community kwamen ook veel kritische geluiden. Was Halle Berry wel de aangewezen persoon om deze doelgroep te vertegenwoordigen?

EEN SLAATJE SLAAN
En toen was daar in 2005 de blockbuster *Brokeback Mountain*. De hele wereld keek hoe Heath Ledger en Jake Gyllenhaal de liefde bedreven in een tentje op de prairie. Tenenkrommend vond ik het. En de overloed aan Oscars die de film ontving, veranderde daar voor mij niets aan (ook de Titanic had voor mij voor eeuwig op de boeken van de oceaan blijven liggen). Want kon ik mij met de hoofdrollenpekers identificeren? Absoluut niet! De film was in mijn ogen wederom de zoveelste poging van Hollywood om een flink slaatje te slaan uit mijn gearendheid. Heath en Jake zullen zich vast een beetje ongewild à la Halle Berry gevoeld moeten hebben die avond. Want de LGBT-community had aan die Oscars net

zo weinig als de mensen die in de nacht van 14 op 15 april 1912 samen met de Titanic ten onder gingen.

BRANDO EN DEAN
Laat me je even terugnemen naar een tijd lang geleden. Een tijd waarin homoseksualiteit 'niet bestond' en 'gay' enkel een woord uit een Frank Sinatra-lied was, dat simpelweg 'vrolijk' betekende. Het is 1951 en een jonge acteur stapte de set af. Nog even snel knipogert hij naar de vrouwelijke regenspeelster met wie hij zojuist een bedscene heeft opgenomen. Zijn naam? Marlon Brando. De acteur heeft naam gemaakt met zijn rol in *A Streetcar Named Desire*. Het had hem op dat moment misschien al wel duidelijk kunnen zijn dat hij de filmgeschiedenisboeken in zou gaan. Dat was voor een van zijn collega-acteurs nog niet het geval. James Dean, door Brando ook wel liefkozend 'Jimmy' genoemd, stond in die tijd nog maar aan het begin van zijn korte maar glorieuze carrière. Het scheen destijds geen groot geheim te zijn binnen de studio-muren van de filmindustrie dat de twee een vriendschap hadden. Toch was het pas vele jaren later dat Marlon Brando openlijk voor zijn biseksualiteit uit durfde te komen. Voor James Dean, in 1955 overleden, kwam dat moment nooit.

Waarom ik die verhaal vertel? Niet alleen omdat ik stiekem heel graag Marlon Brando en James Dean de hoofdrollen in *Brokeback Mountain* had zien vertolken. Maar film en televisie, en alle overige media, vormen voor een groot deel ons beeld van de maatschappij waarin we leven. Dit blijkt uit een beetje alle sociologische onderzoeken die er naar de invloed van media gedaan zijn. Daarom is het volgens mij des te belangrijker dat deze media een realistisch beeld schetsen van die maatschappij.

EEN DISNEY-HOMO
In elke willekeurige talentenjacht of modellenwedstrijd moet naast een donkere deelnemer, tegenwoordig dan ook minimaal één Marokkaanse en transgender kandidaat meedoen. Want we vinden het met zijn allen toch zo belangrijk dat we op de televisie en in de bladen een realistische afspiegeling van de maatschappij te zien krijgen. En daar hoort natuurlijk ook de homo bij. Zo besloot ook Disney recentelijk dat het tijd werd voor een film met een hoofdrol voor de homo. Nou ja, de rol zelf dan.

'MEDIA MOETEN EEN REALISTISCH BEELD SCHETSEN'

De acteur was namelijk hetero. Nee, zo hoeft het voor mij niet. Want Hollywood, als je dan toch zo nodig de rol van een homo in jouw afspiegeling van de perfecte maatschappij wil hebben, doe het dan geloofwaardig. Na Halle Berry heeft in de afgelopen zestien jaar geen enkele donkere vrouw meer een Oscar gewonnen voor Best Actress. Sterker nog, het totale aantal donkere actrices en actrices dat ooit een Oscar won in de categorie Best Leading Role is een schrikbarend vijf. Het aantal openlijk homoseksuele of biseksuele acteurs dat ooit een Oscar won voor Best Leading Role? Hou je vast: zeven, waarvan Marlon Brando er twee won.

GLANSROL
Gelukkig zijn er ook voorbeelden waarin het wel goed gaat. De serie *Glee* bijvoorbeeld, waarin Chris Colfer vol overtuiging alle aspecten van de coming-out vertolkt en hiermee een voorbeeld is voor de vele jonge kijkers die nu ook eindelijk zichzelf durven te zijn op hun middelbare school. Het maakte hem op negentienjarige leeftijd de jongste openlijk homoseksuele acteur van Hollywood. Hij vertegenwoordigt hiermee een community die, zo blijkt uit onderzoek, slechts 1,1% van Hollywoods blockbusters in beslag neemt. Terwijl in werkelijkheid het echt ruim 10% van de wereldbevolking homoseksueel is. Laat deze 1,1% dan ook alshierbij op zijn minst vertegenwoordigd worden door die community zelf. Zij kunnen deze rollen met een geloofwaardigheid op beeld overbrengen, die nooit door een hetero overgebracht zou kunnen worden. Dat brengt ons dichtbij een door heteroseksuelen gedolmende maatschappij waarin ook wij een glansrol mogen spelen. ■